

Хаджи Молла остана като слисанъ.

— Що е това? Какво слагашъ предъ мене? — пита той.

— Паритѣ, Хаджи Баба, паритѣ ти нося. Тридесетъ и петъ жълтици сж.

— Какви сж тия пари и защо ми ги давашъ?

— Нали си далъ на Витко петдесетъ жълтици, та ти ги нося безъ петнадесетъ.

— Такава ли е работата? Е добре, Витковице, далъ съмъ на Витко, Богъ да го прости, тия пари, но кой ти ги иска сега?

— Това е заемъ, Хаджи Баба. За насъ има-нѣма, заемътъ трѣбва да се плати.

— Добре, да се плати, Витковице; ами откъде ги взе тия пари? Отъ земята не си ги изкопала. Право да ми кажешъ, да не скривашъ.

— Продадохъ, Хаджи Баба, воловетѣ, продадохъ едната крава, продадохъ и едната градина, взехъ нѣщо и отъ баща ми и не стигатъ петнадесетъ. Ако искашъ, за тѣхъ вземи нивата въ Герена.

— Аллахъ, Аллахъ! Гледай ти какво е направила тая жена! — каза Хаджи Молла и се умълча.

Той сви цигара и запуши наведенъ предъ себе и замисленъ. Помисли нѣколко секунди, изпускаяки гжсти къмба димъ, и взе вжзела въ ржката.

— Невѣсто Витковице — обърна се той къмъ вдовицата. — Вземи си паритѣ, къзъмъ. Не ща ти ни паритѣ, ни нивата. Витко, Богъ да го прости, не ми дължи нищо, ни петъ пари. Овнитѣ бѣха мои и таксиратътъ*) е мой. Вземи си паритѣ, па иди си гледай децата. Животъ и здраве да имъ дава Аллахъ да порастатъ съ голѣмъ късметъ.

Витковица не вѣрваше на ушитѣ си. Но когато ви-

*) Несчастие.